దేవుడు

వర్షం అంతకంతకూ ఎక్కువవుతోంది!

కారు డ్రైవ్ చేస్తున్న మాధవ్ మనసు ఆందోళనగా ఉంది. సమయం రాత్రి పదకొండవుతోంది. ప్రయాణిస్తున్నది సెకండ్ హ్యాండ్ కారులో. ప్రక్కన అందమైన భార్య, కారు హెడ్‌లైటు వెలుతురు తప్పిస్తే చుట్టూ చిమ్మచీకటి, కుండపోతగా కురుస్తున్న వర్షం.

ఇంతదాకా తిరుపతి లోకల్‌లో తిరగడం తప్పితే బయటి ఊళ్లకు ఆ కారులో ప్రయాణించలేదు. కారుకు సంబంధించి చిన్న మెకానిజమ్ కూడా అతనికి తెలియదు. గూడూరు చేర్చాలంటే యింకా పది కిలోమీటర్లు ప్రయాణించాలి. 'ఈలోపల కారు నిలిచిపోతే.?' అన్న ఆలోచన భయపెడుతోంది అతన్ని.

అందుకు కారణం లేకపోలేదు. తిరుపతి నుంచి బయలుదేరినప్పుడు కారు బాగా సాగినట్టే అనిపించింది. శ్రీకాళహస్తి దాటగానే వర్షం మొదలైంది. రోడ్డంతా వాననీళ్లు నిండటంతో ఎక్కడ గుంతలున్నాయో, ఎక్కడ లేవో తెలియక యిబ్బంది పడ్డాడు. నాయుడుపేట దాటినప్పటినుంచీ ఇంజను నుంచి ఏదో శబ్దం రాసాగింది: అప్పట్నుంచీ పట్టుకుంది అతనికి భయం!

"ఏమిటండీ... వాన యింత పెద్దగా కురుస్తోంది? ఇంత పెద్దవానను నేనెప్పుడూ చూడలేదు!" అంది భార్య సుప్రియ భయంగా.

"భయమెందుకు? ఇంకో పావుగంటలో మనం గూడూరులో పెళ్లిపందిట్లో ఉంటాం!" అన్నాడు ఆమెకు ధైర్యం చెబుతూ.

ఉన్నట్టుండి కారు ఆగిపోయింది.

ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా తిరిగి స్టార్ట్ కాలేదు.

"ఏమైంది..?" ఆదుర్దాగా అడిగింది సుప్రియ.

"నాకెలా తెలుస్తుంది... నేనేం కారు మెకానిక్‌నా? కొంచెంసేపు కూడా ఓపిక పట్టలేవు!" విసుగ్గా అన్నాడు మాధవ్.

అతనూ ఆందోళన పడుతున్నాడనీ, యిప్పుడు తనేం మాట్లాడినా అది అతడి విసుగును మరింత పెంచుతుందనీ ఆమెకు అర్థమయింది. అందుకే ఎదురుగా ఉన్న వెంకటేశ్వరస్వామి పటాన్ని చూస్తూ మనసులోనే ప్రార్థించుకోసాగింది.

టైము చూశాడు మాధవ్... 'పదకొండున్నర!'

రాత్రిపూట ప్రయాణం మంచిది కాదని, అతనికింకా డ్రైవింగ్ అలవాటు కాలేదు కాబట్టి సాయంత్రమే బయలుదేరుదామని చెప్పింది సుప్రియ. అయితే మాధవ్ ఆఫీసునుంచి వచ్చేసరికే రాత్రి ఏడయ్యింది. ఎనిమిది గంటలకు బయలుదేరి తిరుపతిలోనే ఓ హోటల్‌లో భోజనాలు ముగించి ప్రయాణమయ్యారు.

పావుగంట గడిచింది. కారు కదల్లేదు. వాన మరింత పెద్దదైంది. ఉరుములు, మెరుపులు జత కలిశాయి. క్షణం ఒక యుగంలా గడుస్తోంది వాళ్ళకు.

'ఈ రూట్లో మామూలుగా ట్రాఫిక్ ఎక్కువ ఉంటుంది. ఈరోజు ఒక్క వెహికిల్ కూడా కనిపించడం లేదు. కొంపదీసి టీవీల్లో, రేడియోలో తుఫాను హెచ్చరిక విని అందరూ ఎక్కడివాళ్ళక్కడే నిలిచిపోయారా? తాము మాత్రం విషయం తెలియకుండా బయలుదేరి వానలో యిలా చిక్కుకున్నామా?' ఆ ఆలోచన రావడంతోనే అతనిలో భయం మరింత పెరిగింది.

ఇంతలో... సుప్రియ వేసిన కేకకు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఏమైంది?" అంటూ ఆమెవైపు చూసిన అతనికి ఒళ్ళు జలదరించింది. సుప్రియ కూర్చున్నచోట షట్టర్సు దగ్గర ఎవరో మనిషి ముఖం దగ్గరపెట్టి చూస్తున్నాడు. రూపం కనిపించడం లేదు గాని, తల ఆకారం మాత్రం కనిపిస్తోంది.

"ఎవరది?" అరిచాడు మాధవ్.

"షట్టర్స్ మూసి ఉంటే అతనికెలా వినబడుతుంది?" అంది సుప్రియ వణికిపోతూ.

మాధవ్ అతడ్ని అటువైపు రమ్మని చేతులతో సంజ్ఞ చేశాడు. ఆ ఆకారం మాయమైంది. మళ్లీ మాధవ్ ప్రక్కనున్న షట్టర్ దగ్గర ప్రత్యక్షమైంది. భయపడుతూనే షట్టర్ కాస్త క్రిందికి దింపి "ఏం కావాలి?" అని అడిగాడు.

"కారు రిపేరులో ఉన్నట్టుంది. నాకు రిపేర్ చేయడం వచ్చు. బానెట్ తెరవండి... చూస్తాను."

'అలాగే...' నన్నట్టు తలాడించాడు మాధవ్.

అతను కారు ఎదురుగా వచ్చి నిలబడ్డాడు. నల్లగా, ఎత్తుగా, లావుగా ఉన్నాడతను. అతను కండలు తిరిగిన శరీరంతో ఖాకీ నిక్కరు, కట్ బనీను ధరించి ఉన్నాడు. నెత్తిమీద టవల్ చుట్టుకుని ఉన్నాడు. పెద్దగా మెరిసిన మెరుపు వెలుగులో అతన్ని చూసిన యిద్దరూ ఓ క్షణం ఝుడుసుకున్నారు.

"బానెట్ తెరవకండి. అతను దొంగయితే కారు అసలు కదలకుండా చేయగలడు" అంది సుప్రియ.

"అతను ఏమీ చెయ్యకపోయినా మన పరిస్థితి అదే! అయినా తెలిసి తప్పు చేయడం ఎందుకు?" అని షట్టర్ దగ్గర తల పెట్టి, "రిపేర్ ఏమీ లేదు. పెట్రోల్ అయిపోయింది!" అని అరిచాడు.

అతను షట్టరు దగ్గరకొచ్చి "అయ్యో పాపం... ఆడకూతురు కార్లో ఉంది. ఎలా వెళతారు పాపం? మీ కారులో పెట్రోలు డబ్బా ఉందా?" అని అడిగాడు.

"ఆc... ఉంది!"

"ఉంటే యివ్వండి. మైలు దూరంలో ఓ పెట్రోలు బంకు ఉంది. వెళ్లి వస్తాను."

మాధవ్ డబ్బా యిచ్చి పర్సు తెరచి అందులోనుంచి ఓ ఐదు వందల నోటు తీసి అతనికిచ్చి "అయిదు లీటర్లు తీసుకురా!" అన్నాడు.

కారు హెడ్‌లైట్ల వెలుగులో అతను వడివడిగా నడుస్తూ వెళ్లడం కనిపించింది వాళ్ళకు.

"వాడు పెట్రోలు తీసుకురాడని నాకు తెలుసు. ఐదు వందలతో వాడి పీడ వదిలించుకుందామని యిచ్చి పంపాను!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆమెకు నవ్వు రాలేదు. అతనంటే అసహ్యం కలిగింది. అమాయకంగా అంత వానలో పెట్రోలు కోసం వెళుతున్న వ్యక్తిపైన జాలి కలిగింది.

దాదాపు పావుగంట గడిచాక వెనుక ఓ వాహనం వస్తూండటం కనిపించింది అతనికి.

"ఏదో వెహికిల్ వస్తోంది. బస్సో, లారీయో తెలియడం లేదు. నువ్వు దిగి దాన్ని ఆపడానికి ప్రయత్నించు. ఆడవాళ్ళను చూస్తే ఆపుతారు. నేనింతలో డోర్స్ లాక్ చేసుకుని డిక్కీలోని లగేజ్ బయటకు తీస్తాను. కమాన్... క్విక్!"

ఐదు నిమిషాల తర్వాత వాళ్ళు ఆ ఆర్టీసీ, బస్సులో ప్రయాణిస్తున్నారు.

●

పెళ్ళి ముహూర్తం ఉదయం మూడు గంటలకు పందిట్లో అందర్నీ పలుకరించాక సుప్రియ తన బంధువులతో మాటల్లో పడిపోయింది. మాధవ్ మాత్రం ఓ కుర్చీలో కూర్చుని తనతో తెచ్చుకున్న పుస్తకాన్ని చదువుకుంటూ ఉండిపోయాడు.

పెళ్ళిలో బిజీగా తిరుగుతున్న చంద్రం కనిపించాడు సుప్రియకి.

"ఈ పెళ్ళికి కూడా ఇన్‌ఛార్జివి నువ్వేనా?" అని అడిగింది సుప్రియ.

"ఆc... ఏదో ఉడుతాసాయం!" అన్నాడు నవ్వుతూ. చంద్రం పది పన్నెండు పెళ్ళిళ్ళకు ముఖ్యపాత్ర వహించాడు. అన్ని బాధ్యతలూ తన నెత్తిన వేసుకుని పెళ్ళిళ్ళు జరిపించాడు. అతను లేకుండా బంధువుల సర్కిల్‌లో ఏ పెళ్ళీ జరగలేదన్నది వాస్తవం. అయితే అదో గొప్ప విషయంలా తను భావించడు. కొన్ని మంచిపనులు చేయడానికి భగవంతుడు కొంతమందిని ఎన్నుకుంటాడనీ, తనూ అలా ఎన్నికైనవాణ్ణనీ, అలా ఎన్నుకోబడినందుకు మాత్రం తాను అదృష్టవంతుణ్ణనీ చెబుతాడు.

సుప్రియ మాధవ్‌తో ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళకి హాజరైంది. అయితే మాధవ్ ఏ పెళ్ళిలోనూ కల్పించుకుని ఓ పని చేసింది లేదు. కనీసం తన సహాయాన్ని కూడా ఆఫర్ చేయలేదు. అతనెప్పుడూ అంతే... ఎవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" నవ్వుతూ అడిగాడు చంద్రం.

"ఇన్ని పెళ్ళిళ్ళకు సారధ్యం వహిస్తావు. పర్‌ఫెక్ట్ ప్లానింగ్‌తో చిన్న తప్పు కూడా దొర్లకుండా చూస్తావు. ఇది నీకు ఎలా సాధ్యం బావా?" అని అడిగింది.

"అనుభవం! పైగా ఏ టైముకి ఏది కావాలో అన్నీ లిస్టు రాసుకుంటాను. అయిపోయిన వాటిని రౌండు చేసుకుంటూ ఉంటాను. నువ్వు గమనించావో, లేదో గాని నేను పెళ్ళిపందిరి వదిలిపోవడం లేదు. కుర్రాళ్ళ చేత పనులు చేయించుకుని మార్కులు నేను కొట్టేస్తుంటాను..."

"పనులు ఎవరైనా చెయ్యొచ్చు. మానిటరింగ్ చేయడం కష్టం. అందులో నువ్వు ఎక్స్‌పర్ట్‌వి. అవునుగానీ... నీ భార్య చాలా మంచిదటగా... అత్తయ్య చెప్పింది!"

"అవును సుప్పీ... ఆ విషయంలో నేనెంతో అదృష్టవంతుడిని. మీ ఆయన కూడా మంచివాడనీ, నిన్ను బాగా చూసుకుంటున్నాడనీ విన్నాను. చాలా సంతోషం కలిగింది నాకు."

అంతలో... అతన్ని ఎవరో పిలవడంతో వెళ్లిపోయాడు.

చంద్రం సుప్రియకు మేనమామ కొడుకు. ప్రక్కప్రక్క యిళ్లలో నివసించడంవల్ల చిన్నప్పట్నుంచీ కలసి ఆడుకున్నారు, చదువుకున్నారు. సుప్రియకు చంద్రం అంటే చాలా యిష్టంగా ఉండేది.

సుప్రియను చంద్రానికి చేసుకోవాలని చంద్రం తల్లిదండ్రులు కూడా ఆశపడ్డారు. అయితే మేనరికం వల్ల పుట్టబోయే పిల్లలకు ఆరోగ్యం సరిగ్గా ఉండదని సుప్రియ తల్లిదండ్రులు భావించడంతో పెళ్ళి జరగలేదు. అయితే అందువల్ల సుప్రియ చంద్రంల మధ్య స్నేహం చెడలేదు. ఈనాటికీ వారిద్దరికీ ఒకరంటే ఒకరికి అభిమానమే.

అక్కడే నిలబడి ఆలోచిస్తున్న సుప్రియ దగ్గరికి మాధవ్ వచ్చాడు.

"ఏమంటున్నారు మీ బావగారు?!"

అతని ప్రశ్నలో ఏదో శ్లేష వినిపించింది ఆమెకు. చంద్రం ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళకు బాధ్యత వహించడం గురించి చెప్పి, అతన్ని ఎలా చేయగలుగుతున్నావని అడిగానంది.

"ఒక్కో పెళ్ళిలో బాగా కమీషన్ ముడుతుందేమో! అందుకే అంత ఉత్సాహం! లేకుంటే ఈ కాలంలో బాధ్యతలు ఎవరు తీసుకుంటారు?" అన్నాడు మాధవ్.

అతనివైపు కోపంగా చూసి, "అలా కమీషన్ తీసుకునే అవసరం అతనికి లేదు. అటువంటి ఆలోచనా రాదు. ఇవ్వడమే తప్ప తీసుకోవడం తెలియదు తనకి!" అంది.

"మీ బావంటే నీకు చాలా యిష్టంలా వుంది. అందుకే అతన్నంటే అంత కోపం వస్తోంది నీకు!"

"మంచితనం అంటే యిష్టం! సరేగాని, పదండి... ముహూర్తం టైమవుతోంది- పందిరి దగ్గరికెళదాం!" అంది టాపిక్ మారుస్తూ.

"నీ బంధువుల పెళ్ళి కాబట్టి నీవు బిజీగా ఉంటావు. నాకేం తోచక ఛస్తున్నాను యిందాకట్నుంచీ!" అన్నాడు.

"సారీ! ముహూర్తం కాగానే వచ్చి మీ ప్రక్కనే కూర్చుంటానుగా... కొంచెంసేపు అడ్జస్ట్ చేసుకోండి... ప్లీజ్!" అంది అభ్యర్థనగా.

అయితే తర్వాత అతని దగ్గరికి వెళ్లే అవసరం ఆమెకు లేకపోయింది.

అందుకు కారణం... 'జ్యోతి!'

●

"సుప్రియా... ఈవిడ పేరు జ్యోతి. మా ఫ్యామిలీ ఫ్రెండ్!"

సుప్రియకు జ్యోతిని పరిచయం చేశాడు మాధవ్.

"నమస్తే! మీ గురించి మావారు ఎప్పుడూ చెప్పలేదు నాకు. మీరు గూడూరులోనే ఉంటున్నారా?"

"అవునండీ... ఈ వీధిలోనే మా యిల్లు! మాధవ్‌ని చిన్నప్పుడెప్పుడో చూశాను. అప్పుడెట్లుండేవాడో యిప్పుడూ అలాగే ఉన్నాడు. అందుకే అతను నన్ను గుర్తుపట్టకపోయినా నేను గుర్తుపట్టేశాను."

"ఆడవాళ్ళలో చాలా మార్పులొస్తాయి కదా!" అన్నాడు మాధవ్ నవ్వుతూ.

ఆ తర్వాత మాధవ్, జ్యోతి మాట్లాడుకోవడం, నవ్వుకోవడం దూరం నుంచి చూస్తూనే ఉంది సుప్రియ. భర్తకు విసుగు కలగకుండా మంచి కంపెనీ దొరికినందుకు ఆమె తృప్తిగా నిట్టూర్చింది.

నాలుగు గంటలకు మాధవ్ సుప్రియ దగ్గరికి వచ్చి, "పెళ్ళి అయిపోయింది కదా! మనం బయలుదేరేసరికి తొమ్మిది దాటుతుంది. మెకానిక్ షాపులు తెరవాలి కదా! ఆలోపల మనల్ని తన యింట్లో పడుకుని విశ్రాంతి తీసుకోమని జ్యోతి పిలుస్తోంది... ఏమంటావ్?"

"చాలారోజుల తర్వాత మావాళ్ళను కలిశాను. మనసు విప్పి మాట్లాడుకోనే లేదు. ఇక్కడే ఉందామండీ..!"

"పోనీ, నేను పోయి కాసేపు నిద్రపోనా..?"

"అలాగే... మీ యిష్టం!"

అరగంట తర్వాత చంద్రం సుప్రియను– "మాధవ్ కనపడటం లేదే! ఎక్కడికి వెళ్లారు?" అని అడిగాడు. సుప్రియ చెప్పింది.

"సుప్పీ... నువ్వు పొరబాటు చేశావు. ఆయన్ని పంపకుండా ఉండాల్సింది!"

"ఏం?" ఆందోళనగా అడిగింది.

"జ్యోతి చాలా అమాయకురాలు. 'చింతచిగురు పులుపనీ, చీకటంటే నలుపనీ చెప్పందే తెలియని పిచ్చిపిల్ల' అని ఓ పాటుంది విన్నావా? అంతటి అమాయకురాలు తను. తన అమాయకత్వం వల్ల ఎన్నో సమస్యలు తెచ్చుకుంది. అయినా యిప్పటికీ ఆమెకు ప్రపంచమంటే ఏమిటో తెలియడం లేదు. ఈమె గురించి బాధపడీ పడీ తల్లిదండ్రులు పోయారు. అన్నయ్యా ఊరు వదిలి వెళ్లిపోయాడు. ఆమె చిన్నాన్న కుటుంబం ఆమె ఆలనాపాలనా చూసుకుంటోంది. వాళ్ళు యింకో పెళ్ళికి వెళ్లాల్సివుండటంతో తనను యిక్కడ ఉంచి వెళ్లారు. ఎప్పుడు వెళ్లిందో మేమూ గమనించలేదు!" అని, సుప్రియ స్థాణువులా నిలబడివుండటం చూసి– "సారీ! నీ భర్త అటువంటి వ్యక్తి కాదని తెలిసీ యివన్నీ చెప్పాను. నువ్వేం భయపడకు. వెళ్లింది నీ భర్త కాబట్టి ఆమెకు ఏ అపకారం జరగదు. నువ్వెళ్లి ఎంజాయ్ చెయ్..." అన్నాడు.

ఆమె కదలకపోవడం చూసి, "పోనీ, నేను వెళ్లి చూసిరానా?" అన్నాడు.

"నేను వెళ్లొస్తాను... నాకు యిల్లు చూపించు!" అంది.

చంద్రం యిల్లు చూపించి వెళ్లగానే తలుపులు తట్టింది.

తలుపు తెరిచిన జ్యోతి జుట్టంతా చెదిరిపోయి ఉంది. తిలకం చెరిగిపోయి ఉంది.

"మీరా..? రండి... రండి!" అంటూ నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది.

ఇప్పుడు కనిపిస్తోంది ఆమెలో... ఏమీ తెలియనితనం!

"మీరు మాధవ్ దగ్గర పడుకోండి... నేనింకో గదిలో పడుకుంటాను!" అంటూ వెళ్లిపోయింది.

గదిలోకి వెళ్లిన ఆమె మనసు తీవ్రంగా గాయపడింది.

మంచం నిండా నలిగిన మల్లెలు, దిండు కవర్లపై, మాధవ్ ముఖంపై, పెదవులపై లిప్‌స్టిక్ మరకలు...

మాధవ్ తదేకంగా సుప్రియనే చూస్తూ... "సుప్పీ! నువ్వనుకుంటున్నట్లు మామధ్య ఏం జరగలేదు" అన్నాడు.

అతనివైపు అసహ్యంగా చూసి "ఛీ:...' అని గిరుక్కున వెనక్కితిరిగి బయటకు వచ్చేసింది సుప్రియ.

●

బస్సులో మెకానిక్‌తోపాటు బయలుదేరారు భార్యాభర్తలిద్దరూ.

కారు ఆగినచోట దిగారు.

మెకానిక్ బానెట్ తెరచి చూస్తుంటే... డిక్కీలో లగేజ్ పెట్టడానికి కారు వెనుకకు వెళ్లిన మాధవ్ అక్కడ నిద్రపోతున్న మనిషిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతను పెట్రోలు తెస్తానని గతరాత్రి డబ్బులు తీసుకుని వెళ్లిన వ్యక్తి, ప్రక్కనే పెట్రోలు డబ్బా!

"ఇదిగో... నిన్నే!" అతన్ని గట్టిగా పిలిచాడు మాధవ్.

అతను కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచి, "వచ్చారా దొరా! రాత్రి నేను తిరిగొచ్చేటప్పటికి మీరు లేరు. 'ఏమైపోయారా...' అని భయపడి ఛస్తున్నాను. కారులో లచ్చిమీదేవి లాంటి ఆడకూతురుంది. మీకేమీ అయి ఉండకూడదని ఎంకన్నబాబును ఏడుకుంటూ యిక్కడే కూచున్నాను..." అన్నాడు.

సుప్రియ మాధవ్ వైపే చూస్తోంది.

మాధవ్ నమ్మలేనట్టు ఆ వ్యక్తి వైపు చూశాడు.

"మరి... పెట్రోలు దొరికిందా?"

"మీరిచ్చిన నోటు చెల్లలేదు బాబూ! నేను ఆడి కాళ్లు పట్టుకుని తర్వాత వచ్చి యిస్తానని అడుక్కున్నా యివ్వలేదు. నా ఏలి ఉంగరం ఆడి దగ్గరపెట్టి తెచ్చా!" అంటూ చెల్లని నోటును మాధవ్‌కిచ్చాడు అతను.

"అయ్యో:... అలాగా!" అంటూ రెండు వంద రూపాయల నోట్లు తీసి అతనికిచ్చాడు అతను. జేబులోంచి చిల్లర యిస్తున్న అతనితో "ఉంచుకో... ఫర్వాలేదు" అన్నాడు.

"వద్దు బాబయ్యా! పరుల సొమ్ము పాము వంటిదని మా అయ్య చెప్పేవాడు..." అంటూ చిల్లర యిచ్చేశాడు.

"మీరు... వానలోనే... రాత్రంతా... ఉన్నారా?" సుప్రియ అడిగింది.

"నాకలవాటేనమ్మా! ఇదేం పెద్ద వాన? ఈ అడవి, సీకటి, పురుగులు, చెట్లూ అన్నీ నేను రోజూ చూసేవే... నాకు వీటి గురించి భయమేలేదమ్మా! నేను భయపడేది ఒకరిని చూసే..!"

"ఎవరిని?" ఆత్రుతగా అడిగింది.

"మనిషిని! విషనాగుల కంటే ప్రమాదం కలిగించేవాడు మనిషమ్మా! నా జీవితంలో ఎలుగులు నింపిన నా పెళ్ళాం లచ్చిని ఓ మనిషి చెడిపేశాడమ్మా! ఆ అవమానంతో అది కొండ పైకెక్కి దూకేసి సనిపోయింది. అందుకే నాకు మనిషంటే భయమమ్మా... చాలా భయం!"

"మీ... పేరు?" అంతవరకూ అతని పేరు కూడా అడగనందుకు బాధపడుతూ అడిగింది సుప్రియ.

"దేముడు..."

'నిజంగా నువ్వు దేవుడివే!' మనసులో అనుకుంది.

"వస్తానమ్మా..." అంటూ అతను శెలవు తీసుకుని నడవసాగాడు.

కారు స్టార్టయిన శబ్దం వినిపించింది.

మాధవ్ వెళ్లి కారులో కూర్చున్నాడు. మెకానిక్‌కి డబ్బులిచ్చి థాంక్స్ చెప్పాడు.

కారులో కూర్చున్న సుప్రియ మాధవ్ వైపు చూసింది. అతను సీరియస్‌గా కారు రివర్స్ చేస్తున్నాడు.

'మనిషిని చూసి మృగం అనుకుని అతన్ని దూరంగా తరిమేశాను. కాని, నేను ప్రయాణిస్తున్నది ఓ మృగంతోనే అని ఆలస్యంగా తెలిసింది నాకు!' అనుకుంది.

ఎదురుగానున్న వేంకటేశ్వరస్వామి పటాన్ని చూస్తూ... 'భగవాన్! నీకు శక్తుంటే అయన్ని మనిషిగా మార్చు. ఆ శక్తి నీకు లేకుంటే నన్ను ఏ సెంటిమెంటల్ ఫీలింగ్స్ లేని ఓ రాయిలా మార్చు!' అనుకుంది.

కారు బయలుదేరుతూంటే కిటికీలోంచి వెనక్కితిరిగి చూసింది...

'దేముడు' వెళ్తున్నాడు.

రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించింది అతనికి. ఆమె కళ్ళనుంచి కన్నీరు కారి చెంపల మీదుగా నేలతల్లిని మృదువుగా స్పృశిస్తున్నాయి.

●

'ఆంధ్రభూమి' దినపత్రిక 'ఉగాది కథల పోటీ– 2007'లో ఎంపికై
'ఆదివారం ఆంధ్రభూమి' ... 10 జూన్' 2007 సంచికలో ప్రచురితమైన కథ